

И катъ слънцето залѣзе,
Ние на грѣбъ съсъ кожуха
Всѣкой въ кѣщи ще си влѣзе.
Твоятъ вѣтъръ некъ си духа! . . .

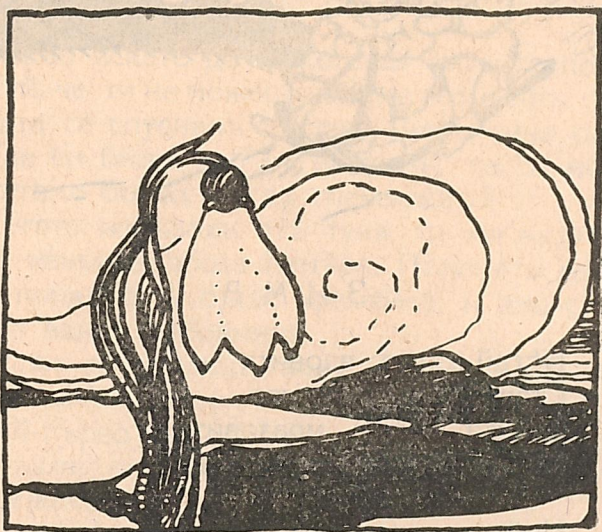
Александъръ Стиляновъ

ПОДРАНИЛОТО КОКИЧЕ.

Малко кокиченце спи сладко подъ земята. Дебело юрганче го топли.

Единъ день то отвори очички, огледа се и си каза:

— Колко е тъмно тука? Нѣма никоя отъ дружитѣ ми. Кѣде ли сж отишли? Трѣбва да сж излѣзли навънъ. Ахъ! Азъ съмъ останало само саминичко. По-скоро, по-скоро дано ги намѣря вънъ!

И то повдигна бѣличко лице, протегна рѣчички и лекичко отбули топлата завивка.

Изведнѣжъ около него стана много свѣтло!

— Боже мой, колко е свѣтло тука!

И малкото кокиченце замига бързо, бързо. Но то скоро свикна съ свѣтлината и се укори. Гледа и се чуди — да вѣрва ли на очитѣ си!